

veienut-begge-faser_i_familiebasert_behandling_intervju_far_flerfamiliegruppe. (I=intervjuer F=Far)

I: Det er ca 3 år siden vi møtte hverandre første gangen

F: Ja 3 år ca

I: Da møttes vi på BUP, hos oss som vi kaller flerfamiliegruppe, for familier som har en ungdom med spiseforstyrrelse. Også ble vi enig om at det hadde vært ålreit med en prat om det, hvor du kan fortelle om din families erfaring med det å gå i flerfamiliegruppe.

F: Ja

I: Fordi jeg bare kom på en ting for det er sånn at du er jo pappa til 2 barn, du har en datter som nå var, hvor gammel er hun?

F: Hun er 16 nå, og var 13 da, også har hun en storebror som nå er 19 da.

I: Så har du kona di som også var med?

F: Ja

I: Men du, kan ikke du for da dere fikk høre om dette med flerfamiliegrupper første gangen på BUP og dere vurderte å bli med. Var det liksom, hva tenkte dere rundt det når dere hørte om dette her?

F: jeg for å være helt ærlig tenkte at det er sikkert lurt, men jeg har ikke lyst fordi jeg synes det virket skummelt. Vi hadde gått en stund på BUP med datteren vår og det stampet litt liksom, det stod stille sånn som det gjør. Også fikk vi det tilbudet da av terapeuten vår som foreslo det veldig varmt liksom, og skjønnte jo at det burde vi. Men alle var vi jo utrolig spente på hva det skulle være da, for det hadde jo liksom bare vært en greie i familien vår. Det var på en måte bare vi fire og de nærmeste rundt oss som hadde sett oss som en sånn familie med en syk jente da. Så jeg husker jeg synes det var så skummelt med hvem som skulle være der, og hvis kona mi hadde sagt dette her gjør du ikke. Så kan det hende jeg hadde sagt OK vi gjør det ikke. Men det var veldig bra at jeg ikke fulgte den frykten og det ubehaget der, for det var jo veldig viktig og riktig for oss.

I: Ja kan ikke du bare si fordi det er interessant det du sier nå fordi det er jo noe vi erfarer og forstår veldig godt, at familier og særlig ungdommene er veldig skeptiske til å bli med på dette. Særlig de grunnene du blant annet sier da at å møte andre og at andre skal vite noe om oss og alt det der. Men når dere nå vel først kom dit da, var liksom førsteinntrykket da, med første samling og?

F: Det første som skjedde var at jeg møtte en mor som jeg kjente fra før av. Vi jobbet sammen, og ingen av oss visste om hverandre- er du her? Også så jeg meg rundt og dette så jo ut som vanlige folk, og da ble jeg litt sånn lettet. For da tekte jeg at det er ikke bare, det er ikke sånn at vår familie bare er fullstendig gått av skinnene og ingenting funker og vi får ikke til noe. Det er vanlige folk som er rammet av det her, sånn som oss. For det hadde jeg på en måte blitt fortalt, og tenkte at det er en sykdom, den rammer hvem som helst akkurat som alle fysiske sykdommer gjør. Men det var liksom veldig godt å se at det var helt vanlige allrighte bra folk som jeg møte på den gruppa, for det ga meg tru på at jeg også er et ordentlig bra menneske. Hvis du skjønner hva jeg mener?

I: Er det det du sier for veldig mange, det er jo veldig vanlig å tenke når et barn får en spiseforstyrrelse eller en annen psykisk sykdom også, er at man blir veldig sånn- det må være noe galt med oss som familie. Også skjer det jo mye i familier, liksom var det, vil du si at det var

betydningsfullt med å gå i flerfamiliegruppa at du liksom fikk litt stigma ned, eller vi er helt vanlig som alle andre?

F: Ja, for det er klart at alle, jeg trur at du skal være ganske, jeg vet ikke hva du skal være jeg men hvis du ikke går i den der- hva gjorde vi galt, eller hva slo feil i oppdragelsen vår som gjorde at datteren vår ble så dårlig? Der tror jeg alle som har hatt barn som sliter psykisk har vært da, og da har man liksom litt behov for å få bekreftet at nei vet du hva det er ikke det. Det er en sykdom, det er ingen som kan noe for at det får kreft, det ingen som kan noe får at de får spiseforstyrrelse liksom. Og for meg så ble det liksom, når jeg så menneskene så ble jeg liksom en fysisk manifestasjon på det. Jeg hadde hørt terapeuten si det, og mamma og pappa hadde sagt det til meg og sånn. Men liksom når vi var der så, og det var jo altså de menneskene i den perioden hvor vi holdt på. Jeg ser de dem sånn sporadisk nå, men mer tilfeldig. Men de var utrolig viktig for meg, det var kanskje hvor langt strakk den seg over da?

I: 4 måneder.

F: Ja et halvårs tid liksom, og når jeg treffer de på gata liksom noen av de andre foreldrene fra familien eller barna, så er det som det er gamle venner da. Jeg føler liksom at vi har noe. Jeg fikk jo parkeringsbot her for ikke lenge siden fordi jeg traff en far og ble stående og prate med han, og glemte helt at jeg hadde parkometertid.

I: Så det du sier er at noe av det som var viktig for deg som pappa i den perioden, det var både at det hjalp deg til å føle deg mindre annerledes, og litt sånn bryte litt med tabu. Men jeg hører også du sier at det ble sånn fellesskap som var godt, og som blir med deg videre.

F: Absolutt, absolutt. Og det var jo den siden, og så var det jo hvis vi skal snakke om ting som var bra med det så var det også det her helt sikker bevisst på det jeg sier dere, vi følte at familien vår hadde smuldret litt opp liksom. Sønnen min trakk seg litt unna, vi prøvde å redde stumpene og få datteren vår til å spise og fungere best mulig og alt det der. Også husker jeg noe av det første vi ble bedt om var også tenke på og planlegge fremover for familien vår. Det var ganske tidlig tror jeg. Og vi hadde liksom på en måte glemt å være en familie eller gitt opp trua på det, eller jeg vet ikke hva det var jeg. Men det var liksom sånn, det gjorde at vi valgte å dra på en sånn ferie som ble sånn passe vellykket til Koster den sommeren der. Men det er veldig viktig at vi gjorde det også, at vi ikke bare ga opp den at alt ble sånn måltid, veie og måle. Ja den der noe med øvelsene og sånne andre ting som funket bra synes jeg når dere blandet familier, så det var pappaer fra et sted, mammaer fra et annet sted, ungdom med spiseforstyrrelse fra et sted og et søsken fra et annet sted. Og da snakka jo alle så mye mer åpne, for det var ikke noe agenda oss imellom. Da kunne den syke jenta som var min liksom datter i denne blanda familien fortelle åssen hun hadde det og hva hun tenkte om foreldrene nå ikke sant.

I: Så hjalp det deg til å forstå din datter da?

F: Ja, for det ville aldri spurt spurt meg. Fordi hvis hun gjorde det til meg så kunne det på en måte få på en måte konsekvenser i hvordan jeg agerte i forhold til å for eksempel vi måtte jo bruke mye tvang, eller hva vi skulle kalle det makt. For å få i henne mat ikke sant. Så hun holdt jo kortene tett til brystet for oss, ikke sant og det var jo veldig nyttig.

I: Ja, jeg hører jo du snakker med engasjement og jeg hører at du synes dette har vært bra for deg og din familie. Men hvis du skulle si noe litt sånn, på hvilken måte? Du har jo sagt noe, hva var liksom det viktigste for dere som familie eller datteren i forhold til sykdommen, eller fikk ut av det å gå i flerfamiliegruppe hva synes du utover det du har sagt nå liksom var mest betydningsfullt?

F: Flere ting som kan nevnes altså den annerkjennelsen liksom, av at du var en vanlig familie og også på en måte en slags annerkjennelse for det vi sto i, den kampen vi kjempet hver dag. Men også sånne der, sånne konkrete ting. For jeg husker vi øvde på å spise julemat for vi skulle ha en julaften inne i dette her løpet, og det er sånn - vi hadde jo selvfølgelig tenkt på at det kan bli litt krøllete, men så tok dere liksom det opp og så gjorde vi det sammen da. Også gikk det faktisk ganske greit for da hadde vi klare avtaler på hvordan julematen skulle pågå, så det var jo fint. Også tror jeg dette her med disse her gruppene hvor det gikk an å være bare fedre sammen var vi, søskengruppa var kjempeviktig for sønnen min. Men fedregruppa liksom hvor, jeg tror menn og kvinner da under press kanskje agerer forskjellig samt en del av de følelsene og tingene jeg tenkte ikke alltid var så lett å diskutere med kona mi. Jeg husker det var en annen på gruppa som sa, liksom vi satt der på pappagrappa, skulle egentlig diskutere noe annet så var det en som egentlig var veldig sliten som sa: er det noen av dere som egentlig har tenkt at vet du hva, fy faen jeg orker ikke mer hun får bare spise det hun vil? Jeg stikker, jeg orker ikke dette her mer liksom. Så var det en som rakk opp hånda, liksom etter hvert så sitter alle med hånda opp liksom. Liksom man skammer seg overfor det, man skal jo ikke gi opp ungen sin, men man har jo tenkt det liksom. Og det var veldig sånn deilig at jeg bare kunne si det, at jeg kunne liksom ikke sant?

I: Det ble også da hører jeg, for deg som pappa et rom å møte andre papper og hvor man kunne sette liksom sånn litt ord på og dele de tingene man ikke var så stolt av eller å føle, men som er en del av det, som er helt normalt.

F: Tror liksom menn har mer behov for å slå i veggen enn kvinner, hvis du skjønner for å si det sånn. Jeg var jo heldig da, for selv om vi var veldig sånn stor bukett med ulike folk, så fant vi veldig tonen oss imellom da vi fedrene eller egentlig alle. Så det er jo noe med at dere hadde sånn passe tilrettelagt sånn bli kjent opplegg. For det var en ting jeg var litt redd for, jeg var redd for at det skulle bli litt kleint og utleverende. Ikke sant at sånn der at sånn der, men det var ikke, det følte ikke sånn. Jeg var ikke presset til å stå midt i en sirkel og gjøre eller si noe som jeg absolutt ikke ville eller gjort liksom.

I: Det var trygt nok på et vis?

F: Ja, det synes jeg.

I: Du har sagt flere ting som var nyttig. Tror du det at dere ble med i flerfamiliegruppa hadde noe å si for liksom sykdomsforløpet på noen måte. Gjorde det, var det noe som dere lærte eller noe prosess som skjedde som hadde noe å si på noen måte for det?

F: Det var i hvert fall et sted hvor man kunne snakke med folk som skjønnte, ikke sant. Det å forklare hva en spiseforstyrrelse er til folk som ikke har sett det. Som ikke har sett det liksom utagerende aggressive anfallene hvor tallerkener flyr i veggen, og det slås, bannes og hva det nå er ikke sant. Det var helt umulig for meg å forklare for andre så de skjønnte. Det var veldig viktig. Jeg tror kanskje det var viktigst for familien og de rundt, akkurat den delen der. Jeg tror vi som familie ble sterkere og derfor ble bedre til å jobbe med sykdommen til datteren da. Jeg tror hun var kanskje den som sånn konkret hadde minst utbytte av det.

I: For det vil jeg liksom litt tilbake til. For det vet jeg jo, som du sier mye om hvordan du opplevde å ha mye utbytte og hvordan du opplever at familien din som helhet og at det var med på å hjelpe dere som familie.

F: Ja for det er viktig å stå sammen som en familie ikke sant. Så vi klarte å stå sammen, at kona mi og jeg ble enda mer samkjørte, for det er kjempeviktig. Til de som hører dette her, å stå sammen når det

er en spiseforstyrrelse. Ikke gi den spiseforstyrrelsen noen tegn for svakhet, altså ikke diskuter foran den syke. Vær enige, kjør løpet liksom. Det var i hvert fall vår måte å løse det på og det synes jeg funket veldig bra. Og sønnen min tror jeg følte seg ganske ensom oppe i det her, og det gjør ganske vond å tenke på hvordan han hadde det. Ja man har et så sykt barn at man må gå så «all in» for å hjelpe det, at den andre må liksom klare seg lit selv da. Nå har vi snakke mye om det etterpå, og det har han satt pris på, som han sa litt fleipete: jeg fikk noen å sutre sammen med.

I: Ja, for nå nevnte du både datteren din og sønnen din. Så avsporet jeg litt tror jeg. Men ble interessert i å høre deg si både for du sier noe nå da. Hva hadde sønnen din som utbytte, eller hva fikk han igjen for å være med i flerfamilie tror du?

F: Nei han skulle jo svare best på det selv, men jeg tror det at han traff noen andre ungdommer som forsto og visste hvordan det var å stå i den rollen og at han fikk liksom litt sånn ble forsikra ikke sant, det er en sånn greie som vi i hvert fall ble fortalt var at brorens jobb det var å bare være den vanlige ungdommen, den vanlige normale ungdommen i familien som skulle være et normalt forbilde. Altså ja han skulle ikke ta noen rolle da, at skulle gjøre søsteren sin frisk. Og det tror jeg ikke er så lett, men liksom ha noen andre å snakke med. For da ikke sant, alle sammen blir jo liksom kastet ut i en rolle, og en situasjon som de på en måte ikke er forberedt på i det hele tatt. Du aner ikke hvordan du skal gripe det i utgangspunktet ikke sant. Og da snakke og høre med andre som har stått i det samme. Hva gjør dere, hva tenker dere om det? Ikke sant, det var forskjellige tilnæringsmåter liksom. Men bare det å ha noen å lufte det med.

I: Så litt det samme som du og sønnen din, er det litt sånn som det ble for deg et sted sutre og kunne dele og bli forstått.

F: Å få bearbeidet ikke sant, du er jo under press liksom.

I: Hva tror du han ville sagt liksom, fordi vi står jo. Andre behandlere står jo med familier som vurderer dette her, og de er skeptiske. Og foreldre kan være skeptiske. Er det vits å dra søsken med inn i dette, burde vi ikke skjerme de. Nå har de stått i så mye. Hva tror du han ville sagt om det?

F: Nei, det tror jeg ikke han ville sagt. For det første så han var ikke skjerma, han sto med begge beina midt i det. Og samme om vi prøvde og trodde det så sånn i ettertid har jeg tenkt, klart han har sett på oss at vi har vært bekymret. Selv om vi ikke har sagt noe. Det er klart at han har sensa hvordan vi har hatt det og hvor rådville vi har vært. Det er jeg helt overbevist om.

I: Tror du han ville anbefalt det til andre søsken?

F: Ja, det vet jeg han ville. For det har han sagt. Han sa at det var det beste liksom, som hjalp han mest liksom i den situasjonen. Så det er jeg helt sikker på. Nei, jeg tror bare det at fellesskap det er alltid bra det. Men det er jo skummelt, for du kommer dit og du aner ikke hva som møter deg. Du aner ikke hvem det er, du tenker at det skal bli slitsomt og. Men vi var der at vi tenkte at i hvert fall vi tar imot alt vi. Vi vil ut av det her, kom med det. Jeg prøver alt.

I: Det er liksom vi har det såpass tøft at det er

F: Ja, og ikke minst på grunn av det jeg sa at vi hadde ikke noe verktøy. Vi hadde ikke noe måte å agere på, vi visste ikke hvordan vi skulle takle det. For ikke sant, å være foreldre til en som er spiseforstyrret har veldig mye med å sette grenser og gjøre, masse grensesetting. Og vi hadde ikke hatt spesielt strenge rammer i vår oppdragelse med de ungene før liksom. Men så plutselig så må du være 50-talls foreldre som sier sett deg, sitt stille til du har spist opp maten din. Alt skal vekk, ja jeg

ser den erten, den skal du spise. Og så sitter du, som sikker noen av dere kanskje kjenner igjen som hører det. Forhåpentligvis ikke, men så siter du der i et kvarter og ser på erten.

I: Så det å måtte ta i bruk sider som dere foreldre ikke hadde hatt behov for å bruke så mye, det var både det og å gå i gruppe. Var det noe til hjelp for å tørre det og skjønnere det eller?

F: ja, det tror jeg for jeg tror nok det vi alle hadde konkludert på det liksom at vi måtte være tøffere sånn sett, da. Eller hva skulle jeg si, mer firkantet, mer bestemte enn hva vi var vant til da. Det er ikke det som er oppdragelses stilen nå da, det er jo mye frihet.

I: Men for nå har du sagt en del da, om både hva du opplevde og hva sønnen din opplevde og tror du fikk ut av det. Men litt tilbake til datteren din sånn underveis, hvordan tror du hun? For å si det sånn da, veldig mange kan streve med å få ungdommen sin som har en spiseforstyrrelse med seg til å bli med på sånne flerfamiliegrupper. Og du var inne på det i sted, da tenkte jeg kanskje var det hun som kjente minst utbytte, dere mer og dere som familie, og dermed også til hjelp for henne. Hva tror du hun synes om det underveis. At du gikk der?

F: Hun har jo sagt en ting som jo i hvert fall var bra da. Fordi hun sa en gang da hun første gang kom inn på den flerfamiliegruppa, så skjønte hun at jeg ikke var klin gæærn, for hun så de andre jentene. Så hun var nok veldig forvirret over hva som hadde skjedd med henne og hvorfor hun gjorde disse tingene. Hun hadde jo ingen tjangs til å kontrollere det uten hjelp, så det tror jeg liksom det var en sånn opplevelse som OK disse her ser jo ut som søte all righte jenter.

I: Så litt den samme reaksjonen som når dere så de andre familiene?

F: Ja, men det er liksom det som er litt sånn rart med det her da. Det at det som er vanskeligst, eller som snakker minst om det i etterkant det er datteren min. Jeg har også følelsen av at det er masse jeg ikke husker, jeg har fortrenget av den perioden jeg hadde det som verst.

I: Kanskje ikke så rart når det er så mye som skjer og så masse følelser involvert. Men hva tror du hun, tror du. Så det var en ting at hun synes det var godt og intuitivt. Tror du hun tenkte noe positivt om det å delta underveis, eller var det mer sånn at dere måtte overtale henne, at det var et slit å få henne med eller?

F: Ja, vi måtte rett og slett bestemme det. Vi lokket vel begge to med at vi kunne etter første gangen, men det orka ikke det var så slitsomt at vi kunne dra på shopping i Tønsberg etterpå. Men da var vi så utmattet at det ble ikke noe av, men det ble senere. Men jeg tror jo altså inntil datteren min bestemte seg selv at nå var det nok. For det har hun sagt, hun synes livet hennes ble så kipt og det ble så mange begrensninger, så hun gadd ikke mer. Er på en måte hvordan hun forklarte hvordan hun snudde om og begynte å spise igjen da. Inntil dag så var hun jo litt i krig med BUP ikke sant, dere var jo fienden. Det var jo dere som ville at hun skulle utsettes for det som hun synes var skumlest i hele verden. Ikke sant?

I: Ja det er forståelig det.

F: Men hun deltok på øvelsene. Og der og da så var hun med og interessert da merket jeg meg. Jeg vet liksom at hun sa at det hadde vært all right når vi første gangen hadde hatt sånn blandet familie og kunne snakke med noen andre mammaer og pappaer sa hun. Uten at hun har fortalt så mye om hvorfor, men at sikkert et eller annet at, jo hun sa at da skjønte jeg litt mer hvordan dere har det.

I: Ja, så det var et sånn til hjelp for henne som opplevde å bli så lite forstått kanskje, og skjønnere dere litt mer da?

F: Ja, for da forklarte de hvordan de gjorde med sin datter eller sønn ikke sant, og da skjønte hun å ja å hvor skummelt de synes det var og sånn for eksempel. Hvis jeg skulle sagt til datteren min at jeg synes det var kjempeskummelt at hun ikke spiste og sånn, så ville nok i den situasjonen datteren min tenkt at det sier du bare for å få meg til å spise, ikke sant. Men når en annen mor eller far som ikke har noen agenda der ikke sant, sier det samme. Så tenker jeg liksom at da kan man høre etter.

I: Det er interessant at du sier det du sier nå, for det som slår meg da når du forteller nå, er jo at det høres ut som noe av det som var til hjelp for dere alle på ulikt vis det er jo noe som man ikke kan få til på et terapi-rom på samme måte. Men nettopp det der og via andre som står i det samme både bli bekreftet liksom, skjønt at vi kan dele noe. Her skjønner vi alle hva dette dreier seg om. Og føler seg mindre annerledes, fordi det er ikke bare noe vi terapeuter sier, men det er noe vi ser. Og det der med å få hjelp til å skjønne hverandre via treffe andre mammaer og pappaer eller andre barn. Det ser ut som noe viktig, noe som vi terapeuter aldri kunne få gitt.

F: Ja, men det er det. Og det er egentlig kjernen i det det du sier der faktisk. Jeg hadde ikke kommet på å formulere det sånn, men når du sier det nå liksom. Det er det, for det komme sitte på BUP med en terapeut 20 minutter innimellom skole/job, eller når man er hjemme da som vi var en periode og, så skal det veies og hva som skjer der er helt avgjørende for hva som skjer videre. Og ungdommen er antagelig skuffet uansett, enten fordi hun skuffer moren og faren sin eller skuffer seg selv ikke sant. Enten det går opp eller ned. Så det var så ladet, så mye sant. Det var så annerledes. Det var andre omgivelser, vi gjorde ting. Altså for det var jo, for det var jo det var en annen ting at det var jo mye skal vi si det vi kaller praktiske øvelser. Det var prat, men også gjøre ting. Et eller annet sted så er jo familiens våpenskjold som var tegnet, som skulle handle om våre styrker.

I: Så det med å gjøring og?

F: Ja, det og da for det er klart det er ikke alltid å sitte å snakke om hvordan har du det, hva gjør du. Det kan være slitsomt. Men så var jo de øvelsene selvfølgelig relevant, de gjorde jo noe med hvordan vi tenkte ikke sant. Selv om de liksom ikke sa at dette gjør vi for at dere skal tenke sånn og sånn. Men blant annet de med å styrke oss som familie, da var det mange øvelser som funket bra. Så det var, jeg også mener vel nesten som sønnen min at det er kanskje for meg det viktigste. Nå snakker jo jeg, og nå tolker jo jeg selvfølgelig sønnen min feil ut fra min oppfattelse. Min sånn som jeg ser på det i ettertid. Men jeg tror det er, det er ganske riktig i forhold til hva vi opplevde altså.

I: Så litt sånn avslutningsvis da, for du kunne jo sitte og snakke om det i timevis. Det så interessant å lære litt for meg da som terapeut også. Men hva tror du kona di ville sagt om utbytte av flerfamilien da?

F: Det er nok mye av det samme. Vi snakket jo mye om det underveis og etterpå. Og jeg tror særlig kona mi var veldig glad for den reetableringen av familien som enhet da. Tenke familie, tenke vi må som familie finne ut hvordan vi kan leve som en familie. Hva kan være koselig ikke sant. Det var jo jul, vi kjøpte etter å ha snakket med noen andre familier kjempe mye mer julelys å ha i hagen. For vi ville ha en koselig jul. Og vi skjønte jo at med et spiseforstyrret barn så er ikke de lange frokostene med masse pålegg, det er ikke noe koselig.

I: Nei, vi må kose oss på måter i tillegg?

F: Ja, og så det istedenfor å tenke at jo jo, jula blir et helvete det blir masse rør ikke sant. Men ikke sant OK vi er en familie, vi skal ha en koselig jul. Hva skal vi finne på da da ikke sant.

I: Interessant at du sier det i den betydningen det der har.

F: Ja, og jeg mener og da er jo det som en kan gjerne gjenta det der med at og når vi var liksom litt mer en familieenhet så stod vi sterkere i kampen mot all den der styggen på ryggen som er den sykdommen her sånn. Som kommer utenfra og skakker opp alt da.

I: Så mitt siste spørsmål da til deg, som jeg jo egentlig tror jeg vet svaret på etter å ha hørt på deg nå da. Det er jo til de familiene da som står der og er skeptiske som dere var, og tviler og kanskje har en ungdom som setter seg på bakbeina- det her vil jeg ikke. Har du noe råd eller noen anbefalinger til de?

F: ja, det er helt tydelig at jeg selvfølgelig mener at de bør motta det tilbudet for det er veldig nyttig. Men det man lærer det er ikke vanskelig å skjønne skal vi det også? Vi går liksom en gang i uka, det er veldig slitsomt å ha et psykisk sykt barn. Man tenker – jeg orker ikke mer liksom, og vi var så utladet etter de gangene men vi var jo på en måte positivt utladet da. Altså vi var slitne, men vi hadde liksom opplevd noe som hjalp oss da. Og man trenger liksom hjelp når man er i den situasjonen. Det er vanskelig og man trenger den hjelpen man kan få.

I: Det høres ut som dere familien hjalp hverandre veldig. For jeg høres ut som

F: Ja, ja i hvert fall til en viss grad. Vi var ikke perfekte vi altså. Men vi fant jo tidlig, etter hvert når vi fant ut at vi måtte liksom ha en felles strategi, stå sammen, stå for det vi sa og en del sånne ting. Som mere sånn generelt som fikk oss til å bli så ja.

I: Men jeg tenkte særlig når du beskrev ikke sant at i liksom avslutningsvis i den familiegruppa sånn som dere familiene hjalp hverandre.

F: Ja, familiene å Ja, ja, ja. Nei altså de, de der mødrene og fedrene liksom. Jeg blir, nå blir jeg skikkelig glad hvis jeg møter de liksom. Altså hvis jeg ser de, jeg var i Tønsberg og møtte et par der liksom, og vi sto på gata i Tønsberg. Det var ikke der jeg fikk parkeringsbot over veien, sikkert i 30 minutter og pratet liksom om ting og tang.

I: Så det er viktig for hverandre?

F: Veldig, veldig.

I: Veldig fint å snakke med deg, og jeg er helt sikkert på at dette her er nyttig for andre som står i samme situasjon som dere sto i. Og som heldigvis, som jeg har skjönt nå er et tilbakelagt kapittel av. Datteren din er nå ute av spiseforstyrrelsen. Det er veldig gledelig å høre.

F: Veldig bra, veldig glad for det.